

[Rytter.]

saaledes, at strafbare er kun de Handlinger, som af Loven er stemplet som strafbare; andre Handlinger maa man behandle paa anden Maade. Over for Folk af den omtalte Kategori kan man lade være med at billige deres Handlinger, man kan lade være at vælge dem ind i betroede Stillinger og til Tillidsposter; man kan fjerne dem fra de Tillidsposter, de maatte have. Dette kan man gøre over for Folk, der har begaaet moralsk forkastelige Handlinger, men strafbare er Handlinger først, naar Loven har stemplet dem som strafbare.

Jeg har nævnt Grænsen opad og Grænsen nedad, de to Yderpunkter; men naar vi saa taler om Mennesker af Mellemkategorien — og det er dem, Lovforslaget angaar —, mener jeg ikke, det er nødvendigt. Hvis denne Mellemkategori var blevet behandlet paa en ubillig Maade af Lovgivningsmagten, var det klart, at saa maatte man raade Bod derpaa ved en ny Lov; thi en Fejl, der er sket ved en Lov, kan selvfølgelig kun ændres ved en Lov. At den Lov, der er givet, er daarlig, er vi vist alle enige om, og det har Lovkoncepisterne, den daværende Samlingsregering og Rigsdagen det fulde Ansvar for, særlig ogsaa vi Jurister — ingen andre, det maa vi erkende. Men fordi en Lov er daarlig, behøver den ikke at medføre det Virvar, denne Lov har medført. Man kan brillant have en mindre god Lov og dog gaa efter en fast Linie, saa at der ikke opstaar det Virvar som her. At vi er kommet ind i dette Virvar, skyldes ikke Lovgivningen, men Administrationen, og naar det skyldes Administrationen, kan jeg ikke se, det er nødvendigt at komme med en ny Lov for at raade Bod derpaa.

Vi ved jo her i Rigsdagen, og Offentligheden ved, at det er blevet fastslaaet Gang paa Gang, at det omtalte Straffelovstillæg kun skulde gælde for dem, der skulde idømmes 4 Aar og derover, medmindre der i det enkelte Tilfælde forelaa særlig formildende Omstændigheder — de andre Tilfælde skulde ikke omfattes af Loven. Det blev baade offentligt, i Møderne og i Udvalget forsikret os af den daværende Justitsminister, at der vilde udgaa Instruks til Anklagemyndigheden om, at der slet ikke skulde rejses Tiltale i saadanne Tilfælde. Man diskuterede om Strafminimet ikke var sat for højt. Vi sagde: Ja, men er det ikke for højt med 4 Aar, skal vi ikke gaa lidt længere ned? Men den daværende Justitsminister vilde

ikke, det andet var man nu blevet enig om i Ministeriet, og man maatte holde fast ved, at kun disse Mennesker skulde drages til Ansvar. Det blev der anført forskellige Grunde for, bl. a. at man maatte kaste sig over de store Forbrydere, det var de Sager, man skulde have frem, man skulde ikke tage sig af Smaatterier. Det var et Argument, jeg for mit Vedkommende absolut forstod; det har staaet for mig saadan hele Tiden, at man skulde begynde fra Toppen, at man skulde begynde med de grove Forbrydelser og saa senere gaa nedad. Jeg har her flere Gange fremhævet, at jeg saa paa Forholdene i Norge med stor Misundelse, idet man der netop begyndte med Toppen og saa, efterhaanden som man har kunnet overkomme det, er gaaet nedad og har taget de andre med. Det var ogsaa Mening her, at Smaatterier vilde man ikke beskæftige sig med, men man skulde især have Opmærksomheden henledt paa de store Forbrydelser. Det synes imidlertid, som om den daværende Justitsminister har ført en Dobbelttilværelse. Her i Rigsdagen var hans Standpunkt eet, og det var det Standpunkt, der blev bekendt ud over Landet og for de underordnede Myndigheder, som ganske naturligt indrettede sig derefter. Men naar saa den daværende Justitsminister skulde optræde som Administrationens øverste Chef, var han en helt anden, saa var de Retningslinier, der blev givet, ikke dem, der var anført her, det var nogle helt andre, helt modsatte. Vi her i Rigsdagen blev ikke gjort bekendt med denne Dobbeltstilling, og naar vi ikke blev det, maatte det medføre Forvirring. Jeg har for mit Vedkommende lige til det sidste troet, at der var udfærdiget en Instruks for de underordnede Myndigheder, og jeg blev først sent klar over, at denne Instruks, som der var blevet talt om saa mange Gange her i Rigsdagen, slet ikke var udfærdiget. Jeg blev først klar over Sagens Sammenhæng ved et Dommermøde, hvor Rigsadvokaten fastlagde Retningslinierne, saaledes som de blev praktiseret. Saa kunde jeg se, at det var noget helt andet end det, vi havde faaet at vide her i Rigsdagen, og som de underordnede Myndigheder havde faaet at vide.

Derfor er vi kommet ind i disse uheldige Forhold. Nu søger den nuværende Justitsminister at hjælpe os ud af dette Virvar, og det maa vi, synes jeg, hilse med Glæde. Det er det, Lovforslaget her gaar ud paa. Derfor har ogsaa den Stilling forundret mig, som man har taget i det andet